15/05/2023

Η πανήγυρη της Αγίας Φωτεινής και χειροτονία νέου διακόνου στη Σμύρνη

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Με την τέλεση της εις διάκονον χειροτονίας του π. Δημητρίου (Özkan) Kalkan, ο οποίος αναμένεται να διακονήσει στην Ορθόδοξη Κοινότητα Σμύρνης, τιμήθηκε η, κατά παλαιά, παράδοση πανήγυρις της Αγίας Φωτεινής στην Ιερά Μητρόπολη Σμύρνης.

Των ιερών ακολουθιών προέστη ο **Μητροπολίτης Σμύρνης κ. Βαρθολομαίος**.

Ακολουθεί αναλυτικά το Δελτίο Τύπου της Μητροπόλεως για την πανήγυρη:

Ἐτελέσθη ἐν Σμύρνῃ ἡ κατὰ παλαιὰν παράδοσιν πανήγυρις τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, τὴν πέμπτην ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πάσχα Κυριακήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκεται ἡ περικοπὴ ἀπὸ τὸ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιον τοῦ διαλόγου τοῦ Κυρίου μας μετὰ τῆς

Σαμαρείτιδος γυναικὸς παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου ἐτελέσθη ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς τῆς ἑορτῆς μετ’ ἀρτοκλασίας, τὴν δὲ Κυριακήν, ὁ Ὄρθρος καὶ ἡ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου, Σεβ. Μητροπολίτου Σμύρνης κ. Βαρθολομαίου.

Εἰς τὴν ὁμιλίαν του ὁ Σεβ. κ. Βαρθολομαῖος ἀναφερόμενος εἰς τὸν διάλογον τοῦτο εἶπε μεταξὺ ἄλλων: «Ἕνας διάλογος χαρακτηριστικὸς διὰ τὸ περιεχόμενόν του καὶ ἀντισυμβατικὸς διὰ τὰ κοινωνικὰ ἤθη καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα καὶ δεδομένα τῆς Ἰουδαϊκῆς κοινωνίας. Ἀντισυμβατικός, καθὼς πρόκειται περὶ ἑνὸς διαλόγου μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικός, τοὺς ὁποίους ἐχώριζον μεγάλαι διαφοραὶ περὶ τὴν θρησκείαν [...] Μὲ τὴν στάσιν Του αὐτὴν ὁ Κύριός μας μᾶς δίδει τὸ στίγμα τῆς ζωῆς μας ὡς χριστιανῶν καὶ καθορίζει τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας. Στίγμα καὶ χαρακτῆρα ποὺ στοχεύουν εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ἐκκλησιοποίησιν τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ἱεροποίησιν τοῦ κόσμου. [...]Τὸ στίγμα αὐτὸ καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦτον περιγράφει γλαφυρῶς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρώτην πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολήν του: «παρακαλῶ οὖν ποιεῖσθαι δεήσεις, προσευχάς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας, ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων [...]τοῦτο γὰρ καλὸν καὶ ἀποδεκτὸν ἐνώπιον τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Εἷς γὰρ Θεός, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς» (πρβλ. ὅ.π. 2,1-4). Ἡ Κυριακὴ αὕτη στάσις καθορίζει, λοιπόν, τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας μας: ἀποστολικόν, ἱεραποστολικόν, ἤτοι χαρακτῆρα διαλόγου πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἀνεξαρτήτως φύλου, φυλῆς, γένους, θρησκευτικῆς προελεύσεως• πρὸς πάντα ἄνθρωπον θέλοντα σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν• ἀλλὰ καὶ χαρακτῆρα προφητικόν: ἀσκήσεως ἐλέγχου καὶ κριτικῆς, ὅπως ἔπραξεν ὁ Κύριός μας, μετὰ πραΰτητος καὶ διακρίσεως, ἀναφερόμενος εἰς τὴν προσωπικὴν ζωὴν τῆς Σαμαρείτιδος: «πέντε ἄνδρας ἔσχες καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνήρ» (Ἰωάν. 4,17-19).

Ἡ φετεινὴ πανήγυρις ἐλαμπρύνθη ἰδιαιτέρως διὰ τῆς τελέσεως τῆς εἰς διάκονον χειρονίας τοῦ Ἐντιμ. κ. Δημητρίου (Özkan) Kalkan, ἐγγάμου, μηχανικοῦ, ἐντοπίου, μέλλοντος νὰ διακονήσῃ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Κοινότητι Σμύρνης, καρποῦ τοῦ κατηχητικοῦ καὶ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Κοινότητος. Ἀπευθυνόμενος εἰς αὐτόν, εἶπε μεταξὺ ἄλλων, ὁ Σεβ. κ. Βαρθολομαῖος:

«Τὸ ἐμπειρικὸν τοῦτο βίωμα (δηλ. Τὸ ἀποστολικόν) ζεῖ καὶ γινώσκει ἡ Σμύρνη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου εἰς αὐτὴν[...] Τὸ ἔζησε καὶ τὸ ζεῖ καθὼς αἱ θῦραι τῶν Ναῶν αὐτῆς ἦσαν καὶ εἶναι πάντοτε ἀνοικταὶ δι’ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν, ἀναζητοῦντες τὸν εὐαγγελικὸν σπόρον[...] Τὴν ἀνοικτὴν ταύτην θύραν τῆς Ἐκκλησίας ἔκρουσες καὶ σὺ εὐλαβέστατε Ὑποδιάκονε Δημήτριε, τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητόν, ὁδηγούμενος εἰς τὴν θύραν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς εὐλαβοῦς μητρός σου Ἴνας. Ἡ εὐλαβὴς μήτηρ σου Ἴνα, τὴν ὁποίαν αἱ ἀνεξιχνίαστοι βουλαὶ τοῦ Θεοῦ ὡδήγησαν ἐκ τῆς μακρυνῆς βορεινῆς χώρας τῆς Ὀρθοδόξου

Οὐκρανίας, τῆς γῆς τῶν Ἁγίων Βασιλέων Ὄλγας καὶ Βλαδιμήρου, εἰς τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Ἀποκαλυπτικὴν αὐτὴν γῆν τῆς Ἰωνίας, σὲ ἔλαβε ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ σὲ ὡδήγησεν εἰς αὐτὸν τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς διὰ νὰ λάβῃς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ἀφοῦ ἐκείνη ὡς χριστιανὴ μήτηρ εἶχε προηγουμένως ἐμφυτεύσει καὶ καλλιεργήσει εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν. Καὶ ὅταν ἐπέστη ὁ κατάλληλος καιρὸς σὲ παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς. Ἀπὸ πρώτης στιγμῆς ἐπέδειξες ἰδιαίτερον ζῆλον. Ἡ ψυχή σου, καλλιεργημένη, ταχέως ἀνέπτυξε τὸν σπόρον τοῦ Εὐαγγελίου, ζῶσα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. [...] Ἐζήτησες νὰ καταστῇς Διάκονος τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τῆς πρώτης μάλιστα στιγμῆς τῆς ἐλεύσεώς σου πλησίον μου. Δοκιμασθεὶς ὀλίγον, διὰ τοῦ φλογεροῦ σου ζήλου, τοῦ ἀγῶνος σου καὶ τῆς ὑπακοῆς σου ἐπλήρωσες χρόνους μακρούς. Ἀρεστή γάρ Κυρίῳ ἡ ψυχή σου. Καὶ τώρα ἵστασαι ἐνώπιον τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου ἕτοιμος νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων καὶ νὰ διακονήσῃς τὰ Μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Μένε σταθερὸς εἰς ὅσα ἐδιδάχθης καὶ διδάσκεσαι. Τήρει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα σου καθαρὰ καὶ ἄσπιλα καὶ ἀνεπίληπτα, μακρὰν πάσης ἁμαρτίας καὶ ἀκαθαρσίας, ὥστε διακονῶν τὰ Μυστήρια τοῦ Θεοῦ νὰ ἁγιάζεσαι καὶ οὐχί –φεῦ- ἡ διακονία σου νὰ γίνεται εἰς κρίμα ἢ εἰς κατάκριμά σου». Κάτωθι δημοσιεύεται τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ὁμιλίας.

ΟΜΙΛΙΑ

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΔΙΑΚΟΝΟΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ-ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΥ ΚΑΛΚΑΝ

(Ἱ. Ναὸς Ἁγ. Φωτεινῆς Σμύρνης,

Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος 14 Μαΐου 2023)

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἔθος παλαιὸν τῆς τοπικῆς τῶν Σμυρναίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας θέλει οἱ πιστοὶ τῆς Ἀποκαλυπτικῆς ταύτης Μητροπόλεως νὰ τιμοῦν τὴν Ἰσαπόστολον Ἁγίαν Φωτεινήν, τὴν Σαμαρείτιδα, ὡς συμπροστάτιδα καὶ συμπολιοῦχον των, ὁμοῦ μετὰ τῶν δύο πρώτων, κατὰ τὴν παράδοσιν, Ἐπισκόπων της, τῶν Ἁγίων Βουκόλου καὶ Πολυκάρπου.

Νὰ τιμοῦν αὐτὴν τόσον κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐτησίας μνήμης της, τὸν Φεβρουάριον, ὅσον καὶ κατὰ τὴν πέμπτην Κυριακὴν τοῦ Πεντηκοσταρίου, ὑπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκεται εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας ἡ πολὺ γνωστὴ περικοπὴ τοῦ διαλόγου τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς μὲ τὸν Κύριόν μας, παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Ἕνας διάλογος ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα ἡ Σαμαρεῖτις νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτήν, νὰ μετανοήσῃ, νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γίνῃ ἰσαπόστολος κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου. Ἕνας διάλογος χαρακτηριστικὸς διὰ τὸ περιεχόμενόν του καὶ ἀντισυμβατικὸς διὰ τὰ κοινωνικὰ ἤθη καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα καὶ δεδομένα τῆς Ἰουδαϊκῆς κοινωνίας. Ἀντισυμβατικός, καθὼς πρόκειται περὶ ἑνὸς διαλόγου μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναικός, τοὺς ὁποίους ἐχώριζον μεγάλαι διαφοραὶ περὶ τὴν θρησκείαν: ὁ Κύριος ἐκ πατριᾶς Ἰούδα, λατρευούσης τὸν Θεὸν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος, ἡ γυνὴ ἐκ Σαμαρειτῶν, λατρευόντων τὸν Θεὸν εἰς τὸ ὄρος Γαριζίν. Μέγα δὲ μῖσος ἐχώριζε

τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ τῶν Σαμαρειτῶν, διότι οἱ πρῶτοι ἐπίστευον ὅτι οἱ δεύτεροι ἠλλοίωσαν τὰ ἔθιμα καὶ τὰς πατρῴας παραδόσεις, εἰσήγαγον ξένας συνηθείας, ἀλλοφύλων, μὲ ἀποκορύφωμα τὴν ἀνέγερσιν ἄλλου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήρισαν ἱεροσυλίαν. Διὸ καὶ ἀπηγόρευον τὴν συναναστροφὴν μετ' αὐτῶν. Ἐν ᾗ μάλιστα περιπτώσει συνανεστρέφετο κάποιος Ἰουδαῖος Σαμαρεῖτιν, τότε θὰ ἔπρεπε ἐν συνεχείᾳ νὰ καθαρθῇ καὶ νὰ ἐξαγνισθῇ διὰ νηστειῶν καὶ προσευχῶν.

Ὁ Κύριός μας, ὅμως, ἠγνόησε ὅλας αὐτὰς τὰς ἀπαγορεύσεις καὶ συνανεστράφη, διελέχθη μὲ τὴν Σαμαρείτιδα γυναῖκα, παραβλέψας καὶ τὴν κοινωνικὴν προκατάληψιν περὶ δημοσίᾳ συναναστροφῆς ἀνδρὸς μετὰ γυναικός, καὶ μάλιστα γυναικὸς ἐκλύτου περὶ τὰ ἤθη. Μὲ τὴν στάσιν Του αὐτὴν ὁ Κύριός μας μᾶς δίδει τὸ στίγμα τῆς ζωῆς μας ὡς χριστιανῶν καὶ καθορίζει τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας. Στίγμα καὶ χαρακτῆρα ποὺ στοχεύουν εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ἐκκλησιοποίησιν τοῦ κόσμου, εἰς τὴν ἱεροποίησιν τοῦ κόσμου. Καὶ διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ στόχος αὐτὸς καλούμεθα ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι, ποιμένες καὶ ποιμαινόμενοι, νὰ ἁγιάσωμεν τὸν Θεὸν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, νὰ «εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ δώσωμεν λόγον παντὶ τῷ αἰτοῦντι περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος, τοὐτέστι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου Θεοῦ, συνείδησιν ἔχοντες ἀγαθήν, γινώσκοντες ὅτι καὶ Χριστὸς ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων, ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ, θανατωθεὶς μὲν σαρκί, ζωοποιηθεὶς δὲ πνεύματι» (πρβλ. Α΄ Πετρ. Κεφ. 3,15-18).

Τὸ στίγμα αὐτὸ καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦτον περιγράφει γλαφυρῶς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρώτην πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολήν του: «παρακαλῶ οὖν ποιεῖσθαι δεήσεις, προσευχάς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας, ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων [...]τοῦτο γὰρ καλὸν καὶ ἀποδεκτὸν ἐνώπιον τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Εἷς γὰρ Θεός, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς» (πρβλ. ὅ.π. 2,1-4).

Ἡ Κυριακὴ αὕτη στάσις καθορίζει, λοιπόν, τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας μας: ἀποστολικόν, ἱεραποστολικόν, ἤτοι χαρακτῆρα διαλόγου πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἀνεξαρτήτως φύλου, φυλῆς, γένους, θρησκευτικῆς προελεύσεως• πρὸς πάντα ἄνθρωπον θέλοντα σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν• ἀλλὰ καὶ χαρακτῆρα προφητικόν: ἀσκήσεως ἐλέγχου καὶ κριτικῆς, ὅπως ἔπραξεν ὁ Κύριός μας, μετὰ πραΰτητος καὶ διακρίσεως, ἀναφερόμενος εἰς τὴν προσωπικὴν ζωὴν τῆς Σαμαρείτιδος: «πέντε ἄνδρας ἔσχες καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνήρ» (Ἰωάν.

4,17-19).

Ἀπόρροια τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνάδειξις ἀποστόλων καὶ ἰσαποστόλων, ὡς ἡ Ἁγία Φωτεινή, διδασκάλων ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, κατὰ τὸ «ὁ ποιήσας καὶ διδάξας, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (πρβλ. Ματθ. 5,19), κηρύκων, εὐαγγελιστῶν, μαρτύρων, ὁμολογητῶν καὶ παντὸς πνεύματος δικαίου ἐν πίστει τετελειωμένου. Κληρονομία καὶ κληροδοσία ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας μάρτυρες τῆς πίστεως, αἵματος καὶ συνειδήσεως, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί.

Τὸ ἐμπειρικὸν τοῦτο βίωμα ζεῖ καὶ γινώσκει ἡ Σμύρνη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ καὶ Πρωτοκορυφαίου Παύλου καὶ τῆς ἱδρύσεως ἐνταῦθα Ἐκκλησίας. Τὸ ἔζησε καὶ τὸ ζεῖ καθὼς αἱ θῦραι τῶν Ναῶν αὐτῆς ἦσαν καὶ εἶναι πάντοτε ἀνοικταὶ δι’ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν, ἀναζητοῦντες τὸν εὐαγγελικὸν σπόρον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξέλθουν, ἐὰν ἡ καρδία των δὲν εἶναι εὔφορος, ἀλλὰ σκληρὰ ὡς ἡ πεπατημένη ὁδός, ἢ πετρώδης, ὁπότε μένουν μόνον εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς πρώτης στιγμῆς ἢ ὀλιγοψυχοῦν κατὰ τὴν πρώτην δυσκολίαν ἢ συμπνίγονται ἐκ τῶν ἀκανθῶν τῶν μεριμνῶν τοῦ βίου καὶ τοῦ πειρασμοῦ (πρβλ. Λουκ. 8,11-15).

Ἀλλὰ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ χρέους μὴ κινοῦντες, φυλάσσομεν πνευματικὰς φυλακὰς ἐνταῦθα, εὐχόμενοι καὶ προσευχόμενοι ὑπὲρ πάσης ψυχῆς θλιβομένης καὶ ἐλέους ἐπιδεομένης, δοξολογοῦντες τὸ Πανάγιον Ὄνομα τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς εὐεργεσίας Του ἀλλὰ καί, κυρίως, τοὺς παραχωρουμένους πειρασμοὺς πρὸς νουθεσίαν καὶ παίδευσίν μας.

Τὴν ἀνοικτὴν ταύτην θύραν τῆς Ἐκκλησίας ἔκρουσες καὶ σὺ εὐλαβέστατε Ὑποδιάκονε Δημήτριε, τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητόν, ὁδηγούμενος εἰς τὴν θύραν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς εὐλαβοῦς μητρός σου Ἴνας. Ἡ εὐλαβὴς μήτηρ σου Ἴνα, τὴν ὁποίαν αἱ ἀνεξιχνίαστοι βουλαὶ τοῦ Θεοῦ ὡδήγησαν ἐκ τῆς μακρυνῆς βορεινῆς χώρας τῆς Ὀρθοδόξου Οὐκρανίας, τῆς γῆς τῶν Ἁγίων Βασιλέων Ὄλγας καὶ Βλαδιμήρου, εἰς τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Ἀποκαλυπτικὴν αὐτὴν γῆν τῆς Ἰωνίας, σὲ ἔλαβε ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ σὲ ὡδήγησεν εἰς αὐτὸν τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς διὰ νὰ λάβῃς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ἀφοῦ ἐκείνη ὡς χριστιανὴ μήτηρ εἶχε προηγουμένως ἐμφυτεύσει καὶ καλλιεργήσει εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν. Καὶ ὅταν ἐπέστη ὁ κατάλληλος καιρὸς σὲ παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς. Ἀπὸ πρώτης στιγμῆς ἐπέδειξες ἰδιαίτερον ζῆλον. Ἡ ψυχή σου, καλλιεργημένη, ταχέως ἀνέπτυξε τὸν σπόρον τοῦ Εὐαγγελίου, ζῶσα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνυμφεύθης προσφάτως τὴν εὐλαβῆ Ξένιαν, ἐκ τῆς πλησιοχώρου Μαγνησίας, πατρίδος τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Ἐζήτησες νὰ καταστῇς Διάκονος τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τῆς πρώτης

μάλιστα στιγμῆς τῆς ἐλεύσεώς σου πλησίον μου. Δοκιμασθεὶς ὀλίγον, διὰ τοῦ φλογεροῦ σου ζήλου, τοῦ ἀγῶνος σου καὶ τῆς ὑπακοῆς σου ἐπλήρωσες χρόνους μακρούς. Ἀρεστή γάρ Κυρίῳ ἡ ψυχή σου. Καὶ τώρα ἵστασαι ἐνώπιον τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου ἕτοιμος νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων καὶ νὰ διακονήσῃς τὰ Μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Μένε σταθερὸς εἰς ὅσα ἐδιδάχθης καὶ διδάσκεσαι. Τήρει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα σου καθαρὰ καὶ ἄσπιλα καὶ ἀνεπίληπτα, μακρὰν πάσης ἁμαρτίας καὶ ἀκαθαρσίας, ὥστε διακονῶν τὰ Μυστήρια τοῦ Θεοῦ νὰ ἁγιάζεσαι καὶ οὐχί –φεῦ- ἡ διακονία σου νὰ γίνεται εἰς κρίμα ἢ εἰς κατάκριμά σου. Προσεύχου εἰς τὸν Θεόν, νῆφε, σιώπα ἐν Θεῷ. Ζῆσε τὴν εὐλογημένην συζυγίαν σου μετὰ τῆς εὐλαβοῦς Ξένιας. Μετάτρεψε τὴν οἰκίαν σου εἰς κατ’ οἶκον Ἐκκλησίαν, ἀναδύνουσαν εὐωδίαν πνευματικήν. Γίνου τύπος καὶ ὑπογραμμὸς εἰς τὰ μέλη τῆς Κοινότητος ταύτης, τὰ ὁποῖα βλέπουν εἰς τὸ πρόσωπόν σου ἕνα νέον ποὺ ἔχει ὅλα τὰ προβλεπόμενα ἐκ τοῦ συγχρόνου κόσμου διὰ νὰ ζήσῃ μίαν ζωὴν «σύγχρονον», δηλαδὴ ἐφάμαρτον, φιλήδονον καὶ φίλαυτον, νὰ ἀφιερώνῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν Θεόν. Μελέτα καὶ ἐφάρμοζε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ζωήν σου. Ἔστω τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον προσκεφάλαιόν σου. Αἱ πράξεις σου νὰ ἀποτελοῦν φῶς καὶ παράδειγμα διὰ τὰ μέλη τῆς Κοινότητός μας. Ἀπὸ σένα ἀναμένουν νὰ ἴδουν ἄνθρωπον φοβούμενον καὶ εὐλαβούμενον τὰ Θεῖα. Αὐτὸ ἀναπαύει καὶ προσελκύει τοὺς ἀνθρώπους. Ὁδήγει τὰ βήματά σου εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἔστω αἱ ὁδοί σου, ὁδοὶ Κυρίου, μεταξὺ οἴκου καὶ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου. Μακρὰν ἀπὸ σοῦ πᾶσα πολυπραγμωσύνη, ἀργολογία, κατάκρισις καὶ κρίσις. Ἡ ἐπιδειχθεῖσα ὑποδειγματική σου ὑπακοὴ εἰς τὸν Ἐπίσκοπον καὶ πνευματικόν σου πατέρα ἀποτελοῦν ἐν προκειμένῳ ἀσφαλιστικὴν δικλεῖδα διὰ τὴν περαιτέρω πορείαν σου. Πείθου τοῖς ἡγουμένοις σου καὶ ὑπεῖκε αὐτοῖς. Οὕτω ποίει καὶ ζήσει.

Καὶ νῦν εἴσελθε νὰ λάβῃς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης!